

Unha vez tiven un cravo

Rosalía de Castro
(Follas novas, 1880)

Unha vez tiven un cravo
cravado no corazón,
i eu non me acordo xa se era
aquele cravo
de ouro, de ferro ou de amor.
Soio sei que me fixo un mal tan
fondo,
que tanto me atormentou,
que eu día e noite sin cesar
choraba
cal chorou Madalena na Pasión.
“Señor, que todo o podedes
-pedínlle unha vez a Dios-,
dáime valor para arrincar dun
golpe
cravo de tal condición”.
E doumo Dios, arrinquéino.
Mais...¿quén pensara...?
Despois
xa non sentín máis tormentos
nin soupén qué era delor;
soupén só que non sei qué me
faltaba
en donde o cravo faltou,
e seica..., seica tiven soidades
daquela pena...¡Bon Dios!
Este barro mortal que envolve o
esprito
¡quén o entenderá, Señor!...